



תת"ע 8244/05/17 - דומיקאר בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 8244-05-17 מדינת ישראל נ' דומיקאר בע"מ
תיק חיצוני: 61111849479

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
דומיקאר בע"מ	מבקשת
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 5.6.2017.

המבקשת קיבלה דו"ח המייחס לה עבירה של העמדת רכב ליד תמרור 437 המסמן מקום חניה לרכב של נכה בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

המבקשת, חברה בע"מ שעיסוקה בהשכרת ומכירת כלי רכב, ביקשה להישפט על העבירה והדיון נקבע ליום 6.5.2017. ביום הדיון לא התייצבה המבקשת ו/או נציג מטעמה בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזר עליה קנס בסך 4,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקשת

המבקשת טענה כי מאחר שעיסוקה בהשכרת ומכירת כלי רכב היא מקבלת עשרות אלפי דו"חות וקנסות מדי שנה. לטענתה קורים מקרים בהם דו"חות שהתקבלו לידיה אינם מטופלים לפי נהלי ההסבה הקיימים בחברה, דבר שקרה לאחרונה במספר רב של מקרים בהם ניתנו פסקי דין ללא ידיעתה.

אודות פסקי הדין גילתה המבקשת לאחרונה, רק לאחר הטלת עיקולים על חשבונותיה על-ידי המרכז לגביית קנסות, בגין הקנסות שנפסקו לחובתה. המבקשת טענה כי הסיבה לאי ידיעתה מבוססת על העובדה שפסקי הדין נשלחו לכתובת "המדע 8, רחובות" כאשר כתובתה הנכונה של המבקשת הינה "השרון 1, קריית שדה התעופה".

לטענת המבקשת העבירה בתיק זה בוצעה על-ידי שוכר הרכב אשר הוא זה שנהג ברכב במועד ביצוע העבירה וכי אין ספק שהמבקשת לא היא זו שביצעה את העבירה.

עוד טענה המבקשת כי ייגרם לה עיוות דין משולש באי קבלת בקשתה, שכן היא לא תקבל את יומה בבית המשפט,



תורשע בעבירת תעבורה שלא ביצעה, וכן תישא בתשלום קנס פי 4, ואך יותר, מגובה הקנס המקורי שהיה מוטל על העבריין האמתי שאינו תאגיד אלא אדם רגיל.

עיוות דין נוסף שטענה לו המשיבה היא בכך שמבצע העבירה נמלט מן הדין ומהעונש.

טענות המשיבה

לטענת המשיבה טענות המבקשת כי נגרם לה עיוות דין, כי לא קיבלה את הדואר ו/או לא ידעה על מועד הדיון שגויות מיסודן וכי אין די בטענות לאקוניות כאלו ואחרות בכדי לבטל את פסק הדין.

המשיבה טענה כי שלחה דואר רשום לכתובתה הרשומה של המבקשת בגין הדו"ח הנדון וצירפה את אישור המסירה לתגובתה.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל**, (7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם



המבקשת טענה כי לא התייצבה לדיון שנקבע בעניינה בשל מחדלה של המשיבה לשלוח את ההזמנה לדין לכתובת שגויה.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

דהיינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18 ורע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדין נשלחה לנמען בדואר רשום.

על-פי אישור המסירה שהוגש לעיון בית המשפט במעמד הדיון ממנו נעדרה המבקשת ושצורף לתגובתה של המשיבה, ההזמנה לדין נמסרה לידי נציג מטעמה של המבקשת אשר אישר את קבלתה בחתימת ידו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקשת כדין. העובדה כי נוכח אופי עיסוקה של המבקשת היא מקבלת אלפי דו"חות אינה עילה המצדיקה אי התייצבות לדין אליו הוזמנה כדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

אחר נהג ברכב

ההלכה היא כי עילה זו אינה מבססת חשש לעיוות דין (רע"פ 7709/13 **שמעון סאסי נ' מדינת ישראל**, 28.11.13), וכי אין לראות בטענה זו כ-"נימוק מיוחד", בהתאם לסעיף 230 לחסד"פ או כטענה שמקימה חשש לעיוות דין אם לא יוארך המועד שנקבע להגשת הבקשה להישפט בגין העבירה (עפ"ת 42642-12-17 **שאול שלום נ' מדינת ישראל**, 1.4.2018).

גם במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה, שהינה ראייה מוצקה ובעלת משקל, אין הטענה מהווה חשש לעיוות דין (רע"פ 7839/08 **שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל**, 10.11.2008; רע"פ 9540/08 **עופר מוסברג נ' מדינת ישראל**, 8.1.2009; רע"פ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל**, 29.1.2008).



על כן, גם אם הוכחה טענת המבקשת כי הדו"חות ניתנו במהלך שימוש של שוכר הרכב, אין בכך משום עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.

משכך, אני קובעת כי טענת המבקש לפיה אחר נהג ברכבו ביום ובשעת ביצוע העבירה אינה מהווה עיוות דין המצדיק את ביטול פסק הדין שניתן בעניינה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ט, 05 יוני 2019, בהעדר הצדדים.